

навиди баща си и майка си, и жена та си, и чата та си, и брати та си, и сестри те си, и тоще и душа та си не може да бжде мой оученикъ.

27 И който не носи кръстатъ си, и слѣдъ мене не иде, не може да бжде мой оученикъ.

28 Защото кой ѡвасъ, кой то иска да согради столпъ, не сѣднѣва първо да си преброи иманѣ то, да ли има, колкото е потребно за свършѣванѣ то;

29 Да не бы тѣрилъ ѡснованіе то, и не може послѣ да го свърши, и начнатъ всички те, които го глѣдатъ да мѣ се присмиватъ, и да говоратъ:

30 Защо тоа человекъ начна да гради, и не може да свърши.

31 Или кой царь, който ѡива да се вие съ другъ царь, не сѣднѣва първо та се совѣтѣва, да ли може съ десеть хиладъ да посрѣшне оногова, който иде вржъхъ негѡ съ двѣсе хиладъ;

32 Ако ли не (може), като е тоще далече онши, праща моленіе, и молисе за миръ.

33 Тѣкъ прочее и секой ѡвасъ, който се не ѡрече ѡ всичко то си имѣніе, не може да бжде мой оученикъ.

34 Добрѡ (нѣщо) е солтъ: но ако солтъ се ѡбез-

соли, со що ще да се ѡсоли:

35 Нито за замла та, нито за гюбрѣ то е потребна: вжнъ а изфжратъ, който има оуши да слѣша, нека слѣша.

ГЛАВА VI.

И сички те мытари и грѣшници се приближаваха при него, да слѣшатъ.

2 И роптѣха Фарисеи те и книжници те, и говорѣха: защо тоа грѣшны те приима, и пѣде съ нихъ.

3 И рече имъ тѣа притча, и говорѣше: кой человекъ ѡвасъ, ако бы ималъ сто ѡвцы, и загъви мѣ се една ѡ нихъ, не ѡстава ли деведесе те и деветъ въ пѣстѣна та, и ѡива слѣдъ загъбена та докле да а намери;

4 И като а намери, тѣра а на рамена та си и радѣвасе:

5 И като си дойде въ къща та, повѣкѣва приатели те и сосѣды те, и говори имъ: радѣвайтесе и вше съ мене, защото си найдѡхъ загъбена та ѡвца.

6 Говоримъ ви, защо такава радостъ вѣва на неко то за едного грѣшника, който се покаюва, нежели за деведесе те и деветъ праведны, на който не требѣва поканіе.